

Arrest

nr. 110 764 van 26 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Sialkot. In juli- augustus 2010 zouden drie Afghanen in uw straat zijn komen wonen. U zou één van hen, die Urdu sprak, een beetje hebben leren kennen. Hij zou u bij zijn thuis hebben uitgenodigd. Bij uw eerste bezoek zou hij gezegd hebben dat hij met u wou samenwerken. Bij uw tweede bezoek zou u wapens en bommen hebben gezien. U zou een klacht bij de politie hebben neergelegd en diezelfde dag nog zou de politie twee van de drie Afghanen gearresteerd hebben en de wapens werden geconfisqueerd. Hierna zou u dreigtelefoontjes gekregen hebben van de derde Afghaan die had weten te ontsnappen. U zou naar de politie gegaan zijn om bescherming te vragen, maar de politie wist u enkel te zeggen dat ze op

zoek waren naar de derde verdachte. Later zou deze derde verdachte 's nachts op uw deur zijn komen kloppen. U zou naar Rawalpindi, naar uw zus gevlucht zijn. Hier zou u verbleven hebben tot u op 08 oktober 2010 naar Karachi ging. Hier zou u op 12/10/2010 een vlucht naar Teheran genomen hebben, waarna u over land verder reisde naar België. Op 08 november 2011 diende u uw asielaanvraag in België in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag verwijst u naar de kopie van uw identiteitskaart die door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) genomen werd.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Zo kan er vooreerst geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweerde vluchtroute. U verklaarde eerst een vlucht van Karachi naar Iran genomen te hebben, waarbij u gebruik maakte van een blauw paspoort. Over dit paspoort kon u enkel zeggen dat het misschien een Brits paspoort was, u kende geen enkel ander detail zoals de identiteitsgegevens op dit paspoort (gehoorverslag CGVS p. 3-4). U zou dit paspoort echter voor een internationale vlucht gebruikt hebben, waarbij uitgebreide identiteitscontroles steeds tot de mogelijkheden behoren. Dat u niet meer zou weten over het door u gebruikte paspoort is gezien het risico dat u liep als u hiermee betrappt zou worden dan ook volledig ongeloofwaardig. Ook verklaarde u hierna verder over land naar België gereisd te zijn. Uw verklaringen over wat bekend staat als een zeer zware reisroute overstegen nooit het algemene en stereotiepe en ze waren zeker niet doorleefd. U kon enkel zeggen in een container gezeten te hebben en dat de reis drie dagen in beslag nam. U wist niet langs welke steden, dorpen of landen u buiten Istanbul gereisd zou zijn. Verder kon u geen enkel ander detail verschaffen over wat toch een memorabele reis geweest moet zijn. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw reisroute. Bovendien werd vastgesteld dat u in het verleden naar eigen zeggen een tweetal jaren in Koeweit verbleef (net als twee van uw broers), iets waarover u voor de DVZ met geen woord repte. Wat meer is voor de DVZ verklaarde u duidelijk nooit een paspoort gehad te hebben, terwijl u voor het CGVS gezien uw verklaring in Koeweit verbleven te hebben, wel moest toegeven dat u ooit een eigen paspoort had (gehoorverslag CGVS p. 3, DVZ verklaring punt 21). U legde dit paspoort niet voor, zodat de eventuele reisstempels niet konden worden nagegaan. Het is dan ook duidelijk dat u Pakistan op een andere manier en dus ook mogelijk op een ander moment verlaten heeft. Deze vaststelling ondermijnt reeds het geloof in uw verklaringen.

Wat betreft uw asielaanvraag dient ook gewezen te worden op een aantal inconsistente verklaringen. U verklaarde dat ongeveer een maand voordat u hen voor het eerst in juli 2010 ontmoette, drie Afghanen in uw straat kwamen wonen. U gevraagd hoe u kon weten dat het Afghanen waren, wees er op dat ze Farsi spraken. U gevraagd of u zelf Farsi spreekt, diende aan te geven dit niet te kunnen. Het is dan ook bevreemdend dat u bij het horen van een u onbekende taal zou kunnen afleiden dat deze mannen Afghanen waren. Ook liet u voor de DVZ optekenen dat deze drie mannen pas in augustus 2010 in uw straat kwamen wonen. Voorts verklaarde u voor het CGVS dat u hen tweemaal thuis bezocht: de eerste keer zouden ze u voorgesteld hebben voor hen te werken, de tweede maal zou u wapens gezien hebben (gehoorverslag CGVS p. 5). Voor de DVZ ging het dan weer over één bezoek waarbij u zowel werd gevraagd om samen te werken als dat u wapens gezien zou hebben. Bovendien is het bevreemdend dat zwaar gewapende mannen een totaal vreemde zouden toelaten om hun wapens en bommen te zien, om dan deze vreemde gewoon te laten vertrekken. Dit zou elke actie die ze met deze wapens van plan waren, immers automatisch in gevaar brengen.

U verklaarde dat u dit ging aangeven bij de politie, er werd op basis van uw verklaringen een officiële klacht ingediend (gehoorverslag CGVS p. 6). In dit licht is het dan ook bevreemdend dat u geen kopie kunt voorleggen van deze klacht, temeer daar uit toegevoegde informatie blijkt dat u als aangever recht heeft op een kosteloze kopie. Wat meer is, ondanks het feit dat u al bijna drie jaren in België bent, legt u geen enkel document buiten uw identiteitskaart voor ter ondersteuning van uw verklaringen. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u in staat zou moeten zijn om uw verklaringen te ondersteunen door verschillende documenten. U heeft echter nooit de moeite genomen om deze in te zamelen. Uw verklaring voor uw totale gebrek aan inzet, dat u niemand meer heeft in Pakistan om dit te regelen is onvoldoende, daar u eventueel ook een advocaat had kunnen contacteren. Voorts kon u ook niet zeggen wat er later met uw klacht of de arrestanten gebeurde, of er een rechtszaak kwam, of de derde verdachte werd gearresteerd, enz. Uw totale gebrek aan inzet bij het verzamelen van bewijsstukken en het ontbreken van enige interesse in het verdere verloop van de zaak, breekt de oprechtheid van uw verklaringen volledig af.

Voorts beweerde u dat de politie onmiddellijk op uw klacht reageerde, twee mannen arresteerde en wapens in beslag nam. Gezien het succes dat de politie kenden op basis van uw aanklacht is het

dan ook onbegrijpelijk en ongeloofwaardig dat de politie later wanneer u terugkeerde om te melden dat u de derde Afghaan die ontsnapt was, vreesde, eerder lauw reageerde en u geen bescherming bood. U wist uw verklaringen dan ook op geen enkele manier aannemelijk te maken.

Waar u stelt dat u niet terug kan naar Pakistan omdat de situatie er niet goed genoeg is (p. 3, 9), dient te worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar een algemene situatie niet volstaat om te spreken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade (zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2 a) en b) van de vreemdelingenwet), vermits dit risico in concreto dient te worden aangetoond. Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw identiteit wordt hier immers niet in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/7ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 1, (2) van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker heeft zich tijdens zijn reis naar België laten leiden door de smokkelaar. Het paspoort dat werd gebruikt werd door verzoeker aan de smokkelaar gegeven en er werd hem over dit document geen uitleg gegeven. De smokkelaar beval verzoeker hem te volgen en deelde mee dat hij wel het woord zou voeren indien vragen zouden worden gesteld. De smokkelaar leek verzoeker heel erg gerust, waardoor verzoeker ervan uitging dat hij contacten had in de luchthavens. Verzoeker heeft uitgelegd hoe hij verder reisde, in een container, en hoe lang deze reis duurde. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vroeg tijdens het gehoor naar details, maar uit de vraag blijkt niet duidelijk naar welke details hij polste. Uit het antwoord van verzoeker blijkt dat hij hieronder begreep details over de reisroute *an sich* en de manier waarop hij heeft gereisd. Naar de omstandigheden tijdens deze reis werd niet op expliciete wijze gevraagd en dit kan dan ook niet aan verzoeker verweten worden. Verzoeker merkt op dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat hij over een *rechtsgeldig* paspoort beschikte. Deze verklaring stemt overeen met de werkelijkheid dat verzoeker in het verleden een paspoort heeft gehad, maar dit al enige tijd vervallen is. Verzoeker is niet in de mogelijkheid dit paspoort neer te leggen. Enerzijds heeft verzoeker dit na zijn terugkomst uit Koeweit weggelegd, kan hij zich niet herinneren waar en heeft hij hier niet meer naar gezocht aangezien de geldigheidsdatum toch verstreken was en verzoeker dit document niet meer nodig had of kon gebruiken. Anderzijds kan verzoeker aan niemand vragen dit document te gaan zoeken en, indien het gevonden wordt, op te sturen. De vrouw van verzoeker is ziek en verblijft samen met hun zoon bij haar ouders. Wat betreft de tegenstrijdigheid met betrekking tot de datum waarop de Afghaanse mannen in de straat van verzoeker kwamen wonen, stelt verzoeker dat dergelijke licht afwijkende verklaringen bezwaarlijk als een tegenstrijdigheid beschouwd kunnen worden die de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker aantasten. De drie Afghaanse mannen kwamen in de periode eind juli-begin augustus in de straat van verzoeker wonen. De feiten dateren al van 2010 en verzoeker weet de exacte datum niet meer. De situering in de tijd van verzoeker is echter consistent. Het is niet omdat verzoeker zelf geen Farsi spreekt dat hij deze taal niet kan erkennen. Vele Vlamingen spreken geen Russisch, doch kunnen met quasi zekerheid zeggen dat iemand Russisch is als zij Russisch horen spreken. Het klopt ook niet dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben gezegd dat hij slechts eenmaal bij de Afghaanse mannen op bezoek ging. Op een keer werd verzoeker uitgenodigd en werd hem gevraagd met hen samen te werken. Een tweede uitnodiging volgde en tijdens dit bezoek zag verzoeker de wapens in het huis liggen. Uit het antwoord dat werd genoteerd bij de Dienst Vreemdelingenzaken kan niet afgeleid worden dat verzoeker maar een enkele keer bij de mannen werd uitgenodigd. Bij de zin “In zijn huis lagen er wapens” staat geen tijdsindicatie. Er kan niet zonder meer worden vastgesteld dat verzoeker deze wapens had zien liggen tijdens zijn eerste bezoek aan die mannen. Bij het invullen van

de vragenlijst werd dit immers niet gepreciseerd. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen aangaande het feit dat hij niemand heeft die materiële bewijzen kan verzamelen voor hem in zijn land van herkomst. Voor wat betreft het FIR stelt verzoeker dat hij geen kopie heeft mogen ontvangen nadat zijn klacht genoteerd werd. Een recht hebben hierop betekent niet dat het afleveren van een kopie van het FIR aan de aangever een automatisme is. Indien de betrokkene afziet van dit recht is het geen evidentie om naderhand nog een kopie van dit verhoor te bekomen. Dat een kopie van het verhoor aan een derde persoon wordt afgegeven, is al zeker uitgesloten. Aan verzoeker werd ook niet meegedeeld dat hij kosteloos een kopij van het FIR kon krijgen, waardoor verzoeker geen kopij heeft aangevraagd. Dat een familielid naar de politie zou kunnen stappen ten einde een kopij van het FIR te bekomen, is heel onwaarschijnlijk. Het dient benadrukt te worden dat het arresteren van de twee mannen en het in beslag nemen van wapens van geheel andere orde zijn dan het bieden van bescherming aan een individu. De Pakistaanse autoriteiten zijn niet in staat om aan een persoon individuele bescherming te bieden. De reactie van de politie bij de melding van de dreigementen door verzoeker was in se dezelfde als de reactie bij zijn eerste klacht, namelijk dat ze de persoon zullen arresteren. Voor de derde voortvluchtige Afghaan was dit echter niet zo een makkelijke opdracht. De politie beloofde dit wel, maar ondertussen werd aan verzoeker geen enkele bescherming geboden. Tijdens het gehoor suggereert het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de politie alles heeft gedaan wat ze konden, doch in de bestreden beslissing wordt geargumenteed dat de reactie van de politie na de melding van de dreigementen nogal lauw zou geweest zijn. Met betrekking tot de weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker dat er in Pakistan heel wat problemen zijn die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genegeerd worden. De algemene veiligheidssituatie kan mogelijks niet beschouwd worden als een internationaal of binnenlands conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, doch ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) kan niet uitgesloten worden. De algemene veiligheidssituatie in geheel Pakistan is immers uiterst ernstig. De terreurdreiging in de provincie Punjab blijft aanhouden. Daarnaast dient Pakistan ook af te rekenen met corruptie. Eind vorig jaar en begin dit jaar zijn er nog opstanden en rellen geweest tegen de corruptie. Criminaliteit is tevens een voortdurend probleem waarmee de Pakistaanse bevolking dagelijks geconfronteerd wordt. Omwille van deze drie aangehaalde ernstige problemen loopt de Pakistaanse bevolking gevaar en het risico op reële schade.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: het reisadvies Pakistan van het Ministerie van Buitenlandse Zaken en een rapport van ACCORD over Pakistan.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers tegenstrijdige verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo stelt verzoeker vooreerst expliciet dat hij een keer werd uitgenodigd in het huis van de Afghanen en dat er wapens lagen. Omdat hij bang was durfde verzoeker het voorstel tot samenwerken niet onmiddellijk weigeren en vertelde hij de Afghanen dat hij erover zou nadenken (stuk 11, vragenlijst CGVS, p. 2). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker daarentegen dat hij tweemaal op bezoek ging in het huis. De eerste keer zou hij gezegd hebben dat hij over het voorstel tot werken ging nadenken en de tweede keer zou verzoeker gezien hebben dat er wapens in het huis lagen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 5). Voor zover verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat uit zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet kan worden afgeleid dat hij

slechts één keer op bezoek zou zijn geweest in het huis, stelt de Raad vast dat verzoeker bij het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk verklaarde dat hij “één keer” werd uitgenodigd bij de Afghanen. Bovendien stelt verzoeker tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij hierbij gevraagd werd om samen te werken, maar dat hij vertelde dat hij zou nadenken over het voorstel omdat hij bang was na het zien van de wapens (stuk 11, vragenlijst CGVS, p. 2). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker dat hij bij het eerste bezoek stelde te zullen nadenken over het voorstel tot samenwerken. Dit strookt echter niet met zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken aangezien hij op dat moment de wapens nog niet zou hebben gezien (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 5 en stuk 11, vragenlijst CGVS, p. 2). Daarenboven is het niet aannemelijk dat de Afghanen verzoeker zomaar hun wapens en bommen zouden laten zien en hem vervolgens lieten vertrekken om erover na te denken. De verklaring van verzoeker dat zij hem misschien vertrouwden omdat dit tegenwoordig zo is in Pakistan na een bezoek is geenszins aannemelijk (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 5).

Tevens is het niet aannemelijk dat verzoeker geen enkel document neerlegt ter staving hiervan, hoewel hij stelt dat wel degelijk een FIR werd opgesteld bij zijn eerste aanklacht (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6). Bovendien beperkt verzoeker zich ertoe te stellen dat hij niemand heeft die documenten voor hem zou kunnen verzamelen in Pakistan (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3, 6 en 8), hoewel hij drie zussen en een vriend die hem hielp het land te verlaten heeft in Pakistan en hij contact heeft met zijn vrouw (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 2, 3 en stuk 11, vragenlijst CGVS, p. 2). Van een asielzoeker mag tevens worden verwacht dat hij zijn volledige medewerking verleent teneinde de bevoegde instanties toe te laten een zo volledig mogelijk onderzoek naar de gegrondheid van het asielrelaas te voeren en om zich een beeld te vormen van de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming. Het is aldus aan verzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Het gebrek aan inzet van verzoeker om de relevante documenten te verzamelen komt zijn geloofwaardigheid dan ook geenszins ten goede. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het zeer onwaarschijnlijk is dat een familielid naar de politie zou kunnen stappen om een kopie van het FIR te bekomen, stelt de Raad dat dit een loutere bewering is die op geen enkele grond gesteund is. Overigens heeft verzoeker niet de moeite genomen om te proberen of dit mogelijk zou zijn. In de informatie aanwezig in het administratief dossier wordt zelfs vermeld dat ook derde partijen op de rechtbank een kopij van een FIR kunnen bekomen, mits zij een verklaring afleggen over de reden waarom ze een kopij vragen.

Daarnaast legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent het al dan niet bezitten van een paspoort. Zo stelt hij op de Dienst Vreemdelingenzaken nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort (stuk 12, verklaring DVZ, vraag 21). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker daarentegen dat hij twee jaar in Koeweit verbleef en in het bezit is geweest van een paspoort (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3). Verzoeker zou echter niet weten waar dit is omdat het vervallen is (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3). Waar verzoeker stelt dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij niet in het bezit is van een “rechtsgeldig” paspoort, stelt de Raad vast dat hij wel degelijk verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort (stuk 12, verklaring DVZ, vraag 21). Ook hier kan niet worden aangenomen dat verzoeker zich niet de moeite heeft getroost om te proberen dit paspoort te bekomen. Aangezien verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij dit ergens heeft weggelegd, maar zich niet meer herinnert waar precies, stelt de Raad vast dat dit aantoont dat verzoeker wel degelijk denkt dat dit paspoort zich nog ergens in zijn woning bevindt. Waar verzoeker stelt dat zijn vrouw ziek is en bij haar ouders verblijft, stelt de Raad vast dat dit niet aantoont dat zij in de onmogelijkheid zou verkeren om documenten voor verzoeker te verzamelen. Daarnaast werd hierboven reeds gewezen op het feit dat verzoeker verklaarde nog drie zussen in Pakistan te hebben en sprak over een vriend die hem hielp het land te verlaten (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 2, 3 en stuk 11, vragenlijst CGVS, p. 2). Bovendien kan redelijkerwijze verwacht worden van een asielzoeker dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Verzoeker weet echter geenszins of er een rechtszaak plaatsvond, wat er met zijn klacht of de gearresteerde Afghanen gebeurde, noch of de derde verdachte gearresteerd werd (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8). De onwetendheid, de passieve houding en de tegenstrijdige verklaringen omtrent het paspoort van verzoeker wijzen op een gebrek aan interesse, onwil tot medewerking en doen afbreuk aan zijn geloofwaardigheid en vrees voor vervolging.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van

herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige of ongegronde asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Pakistan" "Algemene Veiligheidssituatie" van 31 oktober 2012) blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier over een zeer lokaal conflict dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Aangezien verzoeker niet afkomstig is uit de getroffen regio, wijst niets erop dat hij het slachtoffer van deze strijd zou worden. Verzoeker toont niet aan dat hij in zijn regio het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart desbetreffend evenmin elementen in het administratief dossier. Met betrekking tot het door verzoeker neergelegde reisadvies, stelt de Raad vast dat het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken betrekking heeft op westerlingen die naar Pakistan reizen en slaat niet op Pakistaanse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (*cf.* RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen leidraad voor asieliinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Ook het rapport van ACCORD, waarin een overzicht wordt gegeven van veiligheidsincidenten in bepaalde provincies en steden in Pakistan kan de vaststellingen in voormelde SRB niet ontkrachten of aantonen dat de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Sialkot, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade conform artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF